

Catrin Ankh

igelkotts-
KRIGET

Illustrationer av Emili Svensson

Andra böcker om familjen Berg:

Polkagriskriget 2007

Lindskog & Ullén Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2007

© Text: Catrin Ankh
© Illustrationer: Emili Svensson
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Lettland 2007

ISBN 978-91-85311-12-5

1

I Visby skiner solen alltid på tisdagar. Det kan vara mulet och snöstorm onsdag och torsdag, tjock ogenomtränglig dimma torsdag och fredag och spöregn lördag, söndag och måndag. Men på tisdagen kommer solen fram och skiner igen. Det spelar ingen roll om det är maj, oktober eller januari.

Nu var det i slutet av april, påskdagen närmare bestämt, och Sten och Linnea stod på Gotlandsfärjans däck och såg Visby växa fram när båten närmade sig land. De gamla kyrkruinerna sträckte stolt på sina grå stenväggar mot himlen, och strax utanför staden, uppe på kullarna, stod tre väderkvarnar på parad.

– Vad grått och mulet det är, sa Sten.

För det här var en söndagsmorgon och snålåsten trängde igenom den tunna smaragdgröna vårjackan som han envisats med att ha, trots att pappa Björn hade brummat missnöjt och sagt att det var kallt vid havet.

Sten hade hellre velat tillbringa lovet hemma

5

i Gränna än hos farbror Esbjörn i Visby som de var på väg till. Farbror Esbjörn hade precis fyllt femtio år och skulle ställa till med ett stort kalas för hela slakten på påskdagskvällen.

I djuravdelningen inne i båten satt mamma Lillebil och pappa Björn tillsammans med Stig, familjens get. Stig ansåg med rätta att han inte var familjens get, utan att Linnea, Sten, Lillebil och Björn i stället var hans familj. Stig var nämligen en fri själ, uppvuxen i De fria djurens kollektiv djupt inne i de småländska skogarna. Men han hade valt att bosätta sig hos familjen Berg därför att det var så spännande att bo hos dem. Stig älskade nämligen äventyr.

Lillebil och Björn smuttade på var sin kopp jordgubbste medan de pratade om alla släktingar de snart skulle möta på farbror Esbjörns kalas. Djursalongen var full av människor med häriga fyrbenta vänner, vattenskålar, kattburar och springande småbarn. Det hade varit ett skällande och jamande utan like hela vägen, men nu hade lugnet äntligen lagt sig när resan snart var slut.

Stig själv låg och mös förväntansfullt på en filt i en av vilstolarna. Han kände Äventyret i luften. Det gjorde Linnea också där hon stod på

färjans däck med vinden i det korpsvarta håret. Grågröna vågor dansade och skummade utmed båtens kanter, och Linnea rös av välbehag.

– Jag känner på mig att det kommer att hända något spännande, sa hon.

– Hur spännande kan det vara att bo hos farbror Esbjörn och faster Ester i en hel vecka? muttrade Sten och drog sin smaragdgröna jacka tätare om kroppen.

Han kunde ju inte veta att det snart skulle hända någonting alldeles fruktansvärt i den lilla staden som låg innanför ringmuren. Ja, förresten på hela ön runtomkring ringmuren också.

– Men vi ska bara bo hos dem ett par dagar. Sedan ska vi ju åka Gotland runt och se raukarna, sa Linnea.

Färjan hade passerat den stora stenpiren och var på väg att lägga till i hamnen. En högtalar-röst uppmanade alla bilburna resenärer att sätta sig i bilarna utan att starta motorn.

Sten och Linnea gick in och mötte upp resten av familjen. Sedan gick de tillsammans och satte sig i sin nästan nya stora brandgula bil. Precis när Sten skulle hoppa in i baksätet spärrade han upp ögonen och flämtade till.

– Vad är det? Vad såg du? frågade Linnea hoppfullt och ivrigt.

Sten var så upphetsad att han glömde att böja sig ner när han skulle in i bilen, så han slog i huvudet och muttrade missnöjt när han satte sig i baksätet.

– Tvillingskurkarna sitter väl i finkan? undrade han utan att ta blicken från bilarna som stod parkerade i rader omkring dem.

Tvillingskurkarna var ett par otäcka typer. Erika och Erik hette de, och de hade båda två axellångt askblont hår och lysande olivgröna ögon. Sommaren innan hade de rånat hela Gränna på polkagrisar för att sälja dem och bli rika. Men familjen Berg, Stig inkluderad, hade satt stopp för tjuvarna och både räddat allt godis och fått en ordentlig belöning. För pengarna hade familjen köpt sin nästan nya stora brandgula bil, och Lillebil, som förut bara hade fått köra en liten bil, var nu mycket nöjd bakom ratten på sin stora bil.

– Tja, de lämnade ju tillbaka alla polkagrisar de stulit. Så de behövde bara sitta bakom lås och bom fram till jul, svarade Björn. Varför undrar du det?

Sten tittade på Linnea och log med hela ansiktet.

– Jag tror att du har rätt, sa han så lågt att inte Björn och Lillebil kunde höra det.

– Rätt om vad? Berätta nu vad du såg! sa Linnea otåligt.

Sten böjde sig fram mot Linnea bakom ryggen på Stig som satt i mitten av baksätet.

– Det blir nog ett spännande lov. Jag såg en av tvillingskurkarna! viskade han.

– Jag visste det! Jag kände det på mig! viskade Linnea glädjestrålände tillbaka.

Jag visste det också, tänkte Stig. Jag kände

Äventyret i luften, och jag hade som vanligt rätt.

Stig var ingen blygsam get. Och han hade heller ingen anledning att vara blygsam, eftersom han nästan alltid hade rätt.

– Vad ni tisslar och tasslar där bak, brummade Björn missnöjt. Jag anar ugglor i mossen när ni håller på så där. Varför frågade du om tvilling-skurkarna?

– Åh, ingen anledning alls, svarade Sten och försökte låta likgiltig.

– Hm, brummade Björn.

– Nu kör vi, sa Lillebil och vred om startnyckeln.

Bilarna rörde sig långsamt i färjan mot den lilla landgången som förband båten med land. Sten och Linnea satt på helspänn och såg sig omkring. Plötsligt grep Linnea tag i Stens hand och nöp den hårt.

– Aj! skrek han högt.

Lillebil och Björn vände sig strängt om mot baksätet.

– Nä, hörni! sa de samtidigt.

– Det är lugnt, sa Sten och Linnea samtidigt.

Björn och Lillebil vände sig samtidigt framåt igen.

Linnea gjorde en gest med ena handen och Sten såg ut genom bilrutan. En stor vit skåpbil i filen bredvid stod och väntade på att få köra. På registreringsskylten stod det ”TRE 333”, och i framsätet glimmade någonting vackert olivgrönt. Det var precis samma sorts bil som tvilling-skurkarna hade haft när de skulle sälja sina polkagrisar som de hade rånat i Gränna. Och aldrig någonsin hade Sten eller Linnea sett några andra än tvilling-skurkarna ha så lysande olivgröna ögon.

Den vita skåpbilen körde av färjan strax före familjen Berg. Linnea och Sten hoppade otåligt upp och ner i baksätet. De ville se mer, de ville veta vart tvilling-skurkarna skulle ta vägen.

När Lillebil svängde till höger för att ta Färjleden upp mot staden vred Sten och Linnea nästan nackarna ur led för att få en skymt av tvilling-skurkarnas bil. Som tur var hade tjuvarna parkerat vid vägkanten, och när Lillebil körde förbi dem hann Sten och Linnea se hur de båda tvilling-skurkarna på skurkars vis satt och tittade ner på en massa hemliga papper som de hade i knäet.

– Här ligger en hund begravnen, sa Linnea lyckligt.

– Jag känner mig pigg som en mört, sa Sten
glatt.

Stig satt tyst som en mussla och njöt av doften av Äventyret.

Farbror Esbjörn och faster Ester bodde på Adelsgatan mitt i centrala Visby. Deras son, och alltså Stens och Linneas kusin, hette Per. Per hade långt mörkt hår som var uppsatt i en hästsvans, och på hans turkosblå T-shirt var det en bild på Keanu Reeves, för det var hans idol.

Per läste på gymnasiet och skulle bli civilingenjör när han blev stor. Faster Ester jobbade på Gotlands Fornsal, som var ett museum mitt i Visby, och hennes specialitet var fossiler. Farbror Esbjörn och faster Ester hade bara bott på Gotland i två år. Innan dess bodde de i Karlskoga. Men Ester var så duktig på fossiler att hon hade blivit uppringd av museet och erbjuden ett fantastiskt jobb.

– Tänk att bo så nära alla fossilstränder och att få betalt för att göra det man älskar mest, sa hon drömmande när hon hade lagt på luren.

Så familjen sålde huset i Karlskoga, packade sina väskor och flyttade över havet. Och det hade de aldrig ångrat.

När familjen Berg klev in i hallen var det första de lade märke till en stor bild på en igelkott som satt på väggen. Det andra de lade märke till var att hela lägenheten doftade av någon kryddstark och spännande maträtt.

Farbror Esbjörn älskade att laga mat och kunde ägna flera timmar varje dag åt att skapa kulinariska rätter. Dessvärre höll familjen på att svälta ihjäl medan han skruvade locken av kryddburkar och hackade och fräste i köket. Så under tiden brukade Ester och Per ta fram någon läckerhet ur frysen och värma upp den i mikron. När sedan Esbjörns middag äntligen var klar var alla redan mätta, så då blev den nerfrost för att värmas upp dagen därpå medan något nytt höll på att kryddas och hackas och fräsas. Och så höll det på. Så fast familjen hade en mästerkock i hushållet fick de alltid äta upp-tinad mikrad mat. Det går inte alltid som man tänkt sig.

Pappa Björn hade en tredje bror också. Och eftersom pappa Björn själv hette Björn och den andra brodern hette Esbjörn så skulle man kunna tro att den tredje brodern hette Torbjörn. Och det var faktiskt precis vad han gjorde.

Dessutom hade Björn, Esbjörn och Torbjörn en bror som hette Ambjörn. Men han hade flyttat till Lappland och blivit same. Därför kallade han sig numera Sambjörn. Ambjörn, eller Sambjörn, hade så fullt upp med alla sina renar att han inte hade någon möjlighet att resa till Visby på broderns femtioårskalas.

Brödernas pappa hette Styrbjörn, och han var en stark rackare som alltid skulle styra och ställa. Men han hade köpt en pensionärs-lägenhet på Kanarieöarna och ville inte komma hem bara för att den ena sonen fyllde år.

– Det är väl inte så märkvärdigt med födelse-dagar, brummade Styrbjörn från sin kanarieö, fast han själv hade haft ett femtioårskalas som hette duga.

Nu satt han i alla fall i solen och mumsade honungsmackor och fick honung i skägget medan han planerade sitt eget sjuttiofemårs-kaläs som snart skulle gå av stapeln med dunder och brak. Men han skickade trots allt en fin present till Esbjörns födelsedag, ett fia-med-knuff-spel med en handmålad tärning i trä.

Torbjörn var också gift. Och detta är nästan alldeles otroligt. Men hans fru hette faktiskt

Lillemor. Hon var en lång kvinna, huvudet högre än sin make och bred över axlarna. Hon tränade bodybuilding, eller lyfte skrot, som hon själv sa. Torbjörn och Lillemor hade inga barn, för de hade en strutsfarm som tog all deras tid.

– Vad vore livet utan strutsar? brukade Lillemor säga och kärleksfullt klappa sina stora fåglar över ryggen.

Strutsarna tyckte egentligen inte om människor, men de hade vant sig vid Lillemor och Torbjörn. Så när de kom ut till hagen sprang alla strutsar fram för att få en klapp eller en godbit.

Nu tittade Lillemor fascinerat på Stig när familjen Berg hade fått av sig skorna och trampat in i vardagsrummet.

– Jaså, tillökning i familjen, sa hon.

Björn och Lillebil nickade stolt.

– Han heter Stig, sa de samtidigt.

Esbjörn kom in i vardagsrummet med en skärbräda i ena handen och en mystisk kryddburt i den andra. Han hade ett blommigt förkläde över bröstet och gick barfota.

– Välkomna allihop! brummade han högljutt och fåktade med skärbrädan och kryddburt i

luften eftersom han egentligen ville krama om sina gäster men inte kunde när han hade händerna fulla.

– Nu är maten serverad! fortsatte han och viftade inbjudande med skärbrädan mot köket. Var snälla och kom och sätt er allihop så ska vi mumsa!

– Jag älskar fester! ropade Ester.

Esbjörns och Esters kök var stort och luftigt. De hade dragit ut iläggsskivorna ur sitt köksbord och tagit ner extrastolar från vindsförrådet. Nu var det dukat för nio personer. Men till kvällen skulle det bli fler.

– Per-fekt, sa Per glatt och slog sig ner på stolen närmast grytorna på bordet.

I dag skulle han äntligen få nylagad mat som varken hade varit i frys eller mikrovågsugn.

Alla skrockade förväntansfullt när de samlades i köket. Lillebil, Björn, Sten och Linnea satte sig på ena sidan av bordet, mittemot Torbjörn, Lillemor och Per. Ester satte sig vid ena kortändan och rörde om i en salladsskål så att valnötsdressingen blandade sig med de finhackade rädisorna och grönkålsbladen. I hennes öron dinglade två fossiler fram och tillbaka.

– Jag har varit flitig som en myra i köket, och nu hoppas jag verkligen att ni är hungriga som vargar, sa Esbjörn med ett stort leende.

Han knöt av sig förklädet och slog sig ner vid den andra kortändan av bordet. Sedan lyfte han locken av grytorna. Dofterna av smörpressad potatis, honungsmarinerade morötter

och currydoftande vinbladsdolmar fick det av vattnas i munnen på alla runt bordet. Torbjörn försåg sig med en rejäl portion. Sedan tittade han på Esbjörn.

– Har du lagat till strutsäggen som vi tog med oss? frågade han.

Esbjörn såg överraskad ut.

– Var det mat? sa han förvånat. Jag trodde att det var prydnadsägg, så jag lade dem i bokhyllan.

Lillemor skrattade högt och bullrande.

– Prydnadsägg! tjöt hon och dunkade en hand i bordet så att porslinet hoppade. Jo, du Esbjörn. Lägg omeletten i bokhyllan bara!

Lillemor lutade sig bakåt på stolen och skrek av skratt samtidigt som hon fortsatte att dunka handen i bordet. Esbjörn tittade oroligt på porslinet som hoppade lite varje gång Lillemors stora näve landade på vaxduken med solrosor.

Hemma i Dalarna där Lillemor och Torbjörn hade sin strutsfarm var möblerna rejäla. De var hopsnickrade av Lillemors farfar som var snickare och hette Trä-Lars. Där kunde man dunka näven i bordet och luta sig bakåt på stolar hur mycket man ville utan att någonting

hände. Men Esbjörns och Esters möbler var inte lika stabila, så plötsligt välte Lillemors stol och hon föll baklänges på golvet.

Nu hände tre saker. Det första var att Lillemor skrattade ännu mer där hon låg på rygg på golvet med benen i vädret. Det andra var att alla andra runt bordet också började gapskratta. Och det tredje var att exakt samtidigt som Lillemors stol föll i golvet med en kraftig smäll så krossades en ruta i en butik som låg precis utanför porten där Esbjörn och Ester bodde.

Eftersom ljudet då stolen slog i golvet var så högt var det ingen runt bordet som hörde någonting av det som hände utanför. Så när Lillemor väl hade satt sig upp igen och tagit för sig av Esbjörns honungsmarinerade morötter och currydoftande vinbladsdolmar, och när familjen Berg hade lyckats hitta vattenkokaren i Esbjörns stökiga kök för att få sig en kopp te efter maten, var allting lugnt och stilla runt bordet. Samtidigt gav Linnea och Sten varandra otåliga blickar över farbror Esbjörns nybakade äppelkaka. De ville ut och leta efter tvilling-skurkarna.

Det var då de hörde sirenerna från polisbilen.

Sten och Linnea hade dragit på sig skorna och sprungit ut på gatan innan de andra ens hade hunnit reagera. Stig var dem tätt i hälarna.

– Det måste vara tvillingskurkarna som har gjort något! ropade Linnea ivrigt medan de sprang fram mot polisbilen som stod strax bredvid Esbjörns och Esters port.

Det var en souvenirbutik som hade blivit plundrad. Skyltfönstret var krossat och stora glasbitar låg utspridda överallt på gatan. En man gick och sopade bitarna fram och tillbaka medan han ropade högt:

– Bara igelkottarna! Varför just igelkottarna?

Han drog med kraftiga tag sopborsten över marken utan att få någon ordning på glassplittret.

– Det är det vi ska ta reda på, sa poliskonstapeln som hade ett anteckningsblock i handen och gick fram och tillbaka på gatan efter den sopande mannen.